

Війна, війна! Часописи лукаві
Розпалюють, разносять скрізь брехню, —
Що наш народ жадає, прагне слави
Кривавої, що на сумну стерню
«Женця» страшного все нести готове:
І голову, й останній шаг, і труд...
О наймите, продажний лихослове!
Чи ти ж питав, що дума скорбний люд?
Чи ти ж ходив по тих хатах обдертих,
Де з сліз людських аж вогкість полягла,
Де голод — пан, де своєю смерті,
Де вікова неволя й чорна мла?
Чи ти ж вбачав, як точить доля ржава
Ще змолоду робітничу сім'ю?
На що ж старцям здалася ота слава,
Чи закрасить вона біду свою?
Похнюпившись, одно вони вчувають,
Що шле господь ще нове лихо знов, —
І байдуже хіба там смерть стрічають,
Що й дома їх точилась марно кров!

А й то: чи є тобі до тії крові діло,
До стогону болячого, до сльоз?
Ти в розкошах пестуєш своє тіло,
З тепла нашлеш ти ворогу погроз!
З своїх кімнат ти не почувеш гуку
І брязкоту меча з чужим мечем;
Людська біда тобі піде на руку —
Розпродаси її ти з баришем,
Прославишся ще патріотом всюди
І за шага собі тут купиш рай...
І, може, ще на помник¹ для Іуди,
Хоч знехотя, а зважиться наш край?!

1877

¹Помник — пам'ятник.